

NOCTURNA

Maya Motayne

Nocturna

Vertaald door Mariella Manfré

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Nocturna*
Oorspronkelijk uitgegeven door Balzer + Bray, 2019
© Maya Motayne, 2019
© Vertaling uit het Engels: Mariella Manfré, 2019
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019
© Omslagontwerp: Mark van Leeuwen
© Ontwerp landkaart: Leo Hartas
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4316 9
ISBN 978 90 488 4317 6 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vrienden, die in mij geloofden voor ik dat zelf deed

DE PRINS ZONDER TOEKOMST

Een prins keert altijd terug naar huis.

Dat had Alfies moeder tegen hem gezegd toen hij drie maanden geleden San Cristóbal achter zich had gelaten en aan boord van zijn schip de horizon tegemoet was gegaan. En nu datzelfde schip langzaam de haven weer in voer waaruit het was vertrokken, kronkelde Alfies schaduw als een klomp zenuwen rond zijn voeten.

Hij was thuis.

De ringen van de hoofdstad doemden voor hem op; van de slonzige taveernes die zich in de Pizca weerden tegen de zeebries tot de statige haciënda's met gebrandschilderde ramen en glooiende adobedaken in de Lazo verder landinwaarts. Daarachter torenden in de verte de bergen op. Als hij zijn ogen samenkneep, kon hij de ertussen liggende velden zien vol suikerriet, dat zwaaide in de bries en rijp was om geoogst te worden. En daarboven rees natuurlijk ook nog het paleis op, als een tweede zon.

Alfie greep de reling van het schip stevig vast, terwijl het flapperen van de scharlakenrode zeilen om hem heen tot rust kwam en de bemanning zich opmaakte om aan te meren. De winkels en taveernes in de haven hingen vol met lantaarns die betoverd waren om de hele nacht te branden en zeelui die kwamen binnenvaren te verwelkomen. Zelfs na alles wat er was gebeurd, kwam de stad merkwaardig genoeg onveranderd over. Maar dat was waarschijnlijk wat een thuis

een thuis maakte, bedacht hij. Ook al veranderde jijzelf, een thuis bleef altijd hetzelfde.

Alfie wilde niets liever dan tegen de kapitein roepen dat hij weer koers naar open zee moest zetten. Zijn snel kloppende hart smeekte hem om uit te varen en hier geen voet aan land te zetten.

‘Prins Alfehr.’ De stem van de kapitein rukte hem uit zijn gedachten. ‘Uw rijtuig is er.’

Alfie haalde diep adem, zijn ogen bleven gericht op de heldere blauwe zee. Vanaf het dek zag hij scholen kleurrijke vissen rondschieten, niet gestoord door de boot die over hen heen gleed. Zodra het schip vanuit de ruwe oceaan de zachte omhelzing was binnengevaren van de Suave, de wateren van zijn thuisland, was Alfie misselijk van angst geworden. Dat was het moment waarop hij had geweten dat hij te dicht in de buurt was gekomen van zijn thuis. Nu kon hij niet meer terug.

Net als iedereen was hij geboren met een aanleg voor een van de vier elementen; dat van hem was water. Hij was niet de beste watermagiër, want net zoals de meeste edelen had hij zich niet zo geconcentreerd op de studie van de elementen. Maar hij kreeg wel de neiging om zijn armen de lucht in te gooien en de golven tegen de boot te laten duwen om het schip hier ver vandaan te brengen. In plaats daarvan zei hij: ‘Bedankt voor je service, Bastien.’ En toen de kapitein zich na een buiging omdraaide en weg wilde lopen, vervolgde Alfie: ‘*Espérate.*’

‘Ja, hoogheid.’

‘Zie ik...’ Alfie keek een beetje onzeker. ‘Zie ik er oké uit?’

Bastien wierp hem een blik van verstandhouding toe. ‘U ziet er prima uit, prins Alfie. En ook al was dat niet zo, uw familie zal blij zijn om u te zien. In wat voor staat dan ook.’

Alfie knikte dankbaar en de kapitein liet hem alleen met zijn gedachten. In de hoop de donkere wallen onder zijn ogen kwijt te raken was Alfie de afgelopen week opgehouden met drinken en met het nachtenlang bestuderen van elke tekst over illegale magie

die hij te pakken had kunnen krijgen. In zijn tijd aan boord van het schip had hij door de drank zijn zelfbeheersing zo losgelaten dat hij niet had kunnen verbergen hoe verloren hij zich voelde, en al had hij betekenis gezocht in zijn verdriet, hij had alleen maar woe-de gevonden. De bemanning wist er alles van, maar hij wilde niet dat zijn moeder zag wat er van hem was geworden in de maanden dat hij weg was geweest. Toch hing de heupflles tequila nog steeds verstopt aan zijn riem, als een anker dat hem vasthield met zijn verdovende greep.

Alfie liep over de schommelende loopplank naar de kade. Toen zijn voeten de stevige grond raakten, was het vreemd om die verschrikkelijke stilstand weer te voelen, alsof er handen uit de aarde waren opgeschoten om hem hier vast te houden op deze plek vol herinneringen die hij had proberen te vergeten. Met opeengeklemd kaken drukte hij zijn hielen stevig in de grond om zijn schaduw te laten ophouden met proberen naar het schip terug te schieten. Hij was nu thuis. Hij had een imago op te houden. Met opgeheven hoofd liep hij naar het wachtende rijtuig.

De mensen die aan het werk waren aan de kade, bewoners van het koninkrijk dat hij onterecht zou erven, waren fluisterend in een grote kring om het rijtuig komen staan.

‘Is hij het echt?’

‘Kroonprins Alfie is terug!’

Hun woorden vielen als bakstenen op zijn schouders. De titel van kroonprins behoorde toe aan zijn broer Dezmin, niet aan hem. Alfie liep sneller door. Een eenheid wachters in rode capes met het wapen van Castallan erop had zich als een barrière om het rijtuig heen opgesteld.

Een man met een breedgerande hoed tilde zijn zoon op zijn schouders zodat hij alles beter kon zien. ‘*Mira, mijo!* Dat is de prins!’

Alfie kon het niet aan. Ze keken allemaal zo hoopvol. Zijn hart klopte in zijn keel toen hij eindelijk bij de koets aankwam. Maar

voordat hij erin kon stappen, klonk er een stem boven de andere uit die hem geselde als een zweep.

‘Uw verlies is ons verlies, prins Alfehr! Moge prins Dezmin rusten in vrede!’

Alfies glimlach gleed van zijn gezicht. De betuiging van deelneming van de man bevatte een kern van waarheid: dat Dez er niet meer was, was hun verlies. Er was hun een echte leider afgenomen en daar hadden ze Alfie voor teruggekregen. Maar de man zat er ook naast: Dez was niet dood. Alfie was naar huis teruggekeerd om hem te vinden. Hij was teruggekeerd voor deze mensen die een echte koning verdienden. Hij zou het goedmaken.

Zijn keel stond in brand van het verdriet dat hij met moeite binnenhield, toen hij naar de menigte keek en zei: ‘Dank u.’

Zijn stem klonk hol en houterig. Maar hij nam aan dat het beter was dan dat hij gedesillustioneerd zou klinken.

Toen het rijtuig wegreed uit de haven en de zilveren poorten van het paleis in de verte opdoemden, borrelden gevoelens van vrees in hem op. Het ritje was te kort. Mensen zeiden weleens dat de tijd vloog wanneer je het naar je zin had, maar de tijd ging net zo snel voorbij wanneer er iets aan zat te komen waar je tegen opzag.

De zilveren poorten gingen open en het rijtuig rolde het weelderige koninklijke terrein op. Het paleis voor hem stond midden in een uitgestrekt meer. Het maanlicht scheen in de koepels, die elk een bonte schakering van gekleurd glas vormden, waardoor de stralen werden weerkaatst in scharlakenrood, azuurblauw en jadegroen.

Er was geen strook land die het paleis met het omliggende terrein verbond. Niet permanent tenminste. Toen de koets de waterkant naderde, hieven de steenhouders die voor het meer stonden allemaal tegelijk hun armen en rees er een stenen pad op uit het water. Als kind stak Alfie altijd zijn hoofd uit het raam om te kijken hoe de stenen brug weer terugzonk in het meer terwijl de koets verder rolde. Nu staarde hij alleen maar recht voor zich uit.

Voor het paleis liet de koetsier de paarden halt houden. Alfie

stapte uit en voelde zich klein naast zijn hoog oprijzende ouderlijk huis. Een bediende die onderaan de stenen trap stond, boog toen Alfie naderde.

‘Welkom thuis, hoogheid,’ zei hij. ‘De koning en koningin hebben gevraagd...’

‘... of ik in de bibliotheek op ze wil wachten,’ maakte Alfie zijn zin af. Daar gingen zijn ouders altijd heen wanneer er iets belangrijks te bespreken was. De bediende knikte. ‘Ik ga er meteen heen. *Gracias.*’

Toen Alfie het bordes op sjokte, golfde zijn korte cape achter hem aan in de avondbries. De deur zwaaide naar binnen open en Alfie werd overvallen door de bekende geur van thuis: de kaneelwierrook die zijn moeder zo graag liet branden en het aroma van pas gewassen linnengoed. Zijn schoenen klepperden op de handbeschilderde tegels van de paleisvloer en het geluid echode door het gebouw. Langs het plafond waren stroken rijkgekleurde stof gedrapeerd, waardoor de imponerende gangen vriendelijker oogden. De muren waren hetzelfde betegeld als de vloer: een mozaïek van felle kleuren bestaand uit krullen in vlammend oranje, rozenrood en zomergeel. Zodra hij voorbijliep, stopten bedienden met werken om te buigen. Alfie knikte naar hen, hoewel hij zich bij elke eerbiedige blik ongemakkelijker voelde.

Hij haastte zich naar de bibliotheek. Als hij met zijn ouders moest praten, had hij dat het liefst zo snel mogelijk achter de rug. Hij moest vannacht nog een partij spelen en winnen.

Hij sloeg een lange gang in, waar een bediende die niet ouder kon zijn dan twaalf zorgvuldig de portretten van vroegere koningen en koninginnen afstofte die in hun vergulde lijsten aan de muur hingen. Met een magiewoord liet de jongen zijn plumeau omhoogzweven om een reusachtig schilderij van Alfies overgrootvader schoon te maken. De bedienden leerden eenvoudige vormen van gesproken magie die nodig waren voor hun werk: spreuken om schoon te maken en op te ruimen. Alfie herkende de jongen niet; hij was vast nieuw. In het rechteroor van de jongen zag hij een zilveren oorbel

glinsteren. Hij was zeker nieuw als het hoofd van de huishouding hem daar nog niet mee had gesnapt. Alfie wilde ongemerkt langs hem glippen, maar de jongen zag hem en sperde zijn ogen open. Zijn mond ging geluidloos open en dicht, als een vis op het droge.

‘Prins Alfehr!’ Hij wendde zich van de muur af en maakte een diepe buiging. Nu zijn concentratie verbroken was, denderde de plumeau naar beneden.

Alfie strekte zijn hand uit. *‘Parar!’* Dankzij het magiewoord bleef de plumeau roerloos hangen, vlak boven het hoofd van de jongen.

Met een blos op zijn wangen plukte de jongen hem schaapachtig uit de lucht.

Alfie liep haastig verder terwijl de jongen hem nastarde. Hij keek met zoveel hoop naar hem, net zoals de mensen in de haven.

Alfie stormde door de gang en dook de donkere houten deuren van de bibliotheek door. Hij koesterde zich in de rust van de ruimte. De bibliotheek was enorm, met een gewelfd plafond van gekleurd glas. Ladders op wieltjes leunden tegen de ellenlange boekenkasten langs de wanden. De uitgestrekte ruimte was ingericht met bureaus en pluchen leunstoelen waar je in kon wegzakken met een goed boek. Het maakte niet uit hoeveel preken over zijn erfgoed en verantwoordelijkheid hij hier over zich heen had gekregen, de bibliotheek zou altijd iets troostends hebben.

Hij liep naar de dichtstbijzijnde boekenkast, waar een ladder stond die niet veel langer was dan hij. Hij keek omhoog. De rijen boeken liepen helemaal tot aan het plafond. Bovenaan, op het gewelfde, gebrandschilderde plafond, vormde een explosie van kleur een tafereel dat de geschiedenis van het Castallanrijk uitbeelde.

Alfie stapte op de eerste sport van de ladder.

‘*Alargar,*’ zei hij. De ladder strekte zich uit naar boven totdat hij bij de bovenste planken kwam. Alfies schaduw kronkelde ongemakkelijk en klampte zich aan de boekenplanken voor hem vast. Hij bevond zich op een hoogte van minstens twintig man. Maar hij was niet bang. Iedere zichzelf respecterende *bruxo* kende de magie om

een val te breken, een zachte landing te maken. En hier boven zijn was oneindig veel beter dan op de grond wachten tot hij op zijn kop zou krijgen omdat hij drie maanden lang zijn verantwoordelijkheden uit de weg was gegaan.

Alfie duwde die gedachten weg en gleeed met zijn hand over de leren ruggen van de boeken. Hij werd omringd door werken over allerlei magie. Boeken over elementmagie, een kunst die was voortgekomen uit de aangeboren aanleg om een van de vier elementen te manipuleren door middel van lichaamsbewegingen en instinct; boeken over geschreven en gesproken magie, allebei gebaseerd op de zorgvuldige studie van de taal der magie; er waren zelfs boeken over de minst begrepen tak van magie, *propio*, persoonlijke magische vermogens die eigen waren aan iedere bruxo afzonderlijk. Mensen die geboren waren met propio werden als gezegend beschouwd vanwege hun betere band met de kunst der magie. Elke vorm werd onttrokken aan een energie die in de bruxo zat die de magie opriep, het was het principe van evenwicht tussen mens en magie: de mens leverde zijn lichaam en energie om de magie te huisvesten en te voeden, en de magie bood zijn wonderen aan de mens.

Maar hoeveel hij ook had gelezen over het onderwerp, geen boek kon beschrijven hoe het voelde om magie te gebruiken, om contact te hebben met een levende kracht die zo sterk was dat hij je zowel overweldigd als nederig liet voelen. Magie kon niet praten, maar er contact mee hebben voelde als een gesprek, een dans, een verhaal dat je deelde met een vriend en waarvan het einde openbleef. Alfie vergeleek magie altijd een beetje met een zwerfhond. Als je hem arrogant benaderde, zou hij naar je bijten. Als je hem te wanhopig benaderde, zou hij weggrennen. Maar als je hem met een open hart en respect benaderde, mocht je misschien zijn vacht strelen en hem achter zijn oren krabbelen.

Alfie keek op naar de plafondschildering, concentreerde zich en liet zijn hoofd stil worden totdat hij zich in harmonie voelde met de magie die door de wereld stroomde, door hem stroomde... een

meditatie die hem jaren van studie had gekost. Wanneer hij zich in die staat bevond, was het alsof de magie die door deze wereld liep een hartslag had die hij door de lucht voelde gaan, en die vertraagde en versnelde om zich aan te passen aan zijn eigen hartslag.

Toen de magiestromen over hem heen spoelden, sprak Alfie het benodigde woord uit: *'Contar.'*

Op zijn bevel kwam het schilderij boven zijn hoofd wervelend tot leven in een explosie van kleur. De magie zette de beelden in beweging, liet zijn in felle kleuren gehulde volk zien, dat welvarend was en vrij magie gebruikte. Vervolgens verschenen de Englassen aan de kust en werd het schilderij langzaam donkerder. Ze ketenden zijn volk en Alfie zag de betoverde ketenen opgroeien terwijl de magie aan de mensen werd onttrokken en werd overgeheveld naar de Englasse overheersers, zodat zij meer magie konden beoefenen. Het Englasse regime vernietigde alle boeken in de taal van de Castallanen en dwong hen zo om de woorden te vergeten die hen verbonden met hun erfgoed, met hun magie. Toen kwam de opstand. De slaven verbraken hun boeien, verzetten zich tegen de onderdrukking en vonden hun taal terug. Het verhaal eindigde met een grote vogel die de ketenen aan zijn klauwen verbrijzelde en zijn vleugels zegevierend uitspreidde, het beeld op de Castallaanse vlag. Vlak onder de vogel stond het motto van Castallan: *MAGIA PARA TODOS.*

Magie voor iedereen.

Alfie liet zijn hand vallen en het schilderij werd weer statisch. Hij had deze spreuk vaak geprobeerd voordat hij van huis vertrok en het was hem nooit gelukt. Daarom kon hij het nu niet laten, opgewonden riep hij: *'Wépa!'* Zijn stem echode door de bibliotheek. Bij het geluid van zijn eenzame echo stierf Alfies glimlach weg.

Als kinderen glipten Alfie en Dez vaak de bibliotheek in om grootse duels op te voeren met hun botte oefenzwaarden.

Toen hij Dez had gevraagd waarom ze altijd in de bibliotheek nepgevechten deden, had Dez zijn schouders opgehaald en gezegd: 'Het is groot en dramatisch. In boeken moeten zwaardgevechten

altijd plaatsvinden op een grote, dramatische plek. En als je dan schreeuwt, echoot het door de hele ruimte.'

Dez had vervolgens een luide kreet uitgestoten en zijn stem was van het holle plafond afgeketst. Alfie had hem nagedaan, en zijn eigen kreet had ernaast als getijl geklonken.

'Zie je,' had Dez glimlachend gezegd. 'Je hebt altijd een goede echo nodig.'

Alfie duwde zijn voorhoofd tegen een sport van de ladder. De echo van Dez galmde door het hele paleis. Er was geen enkele ruimte waar hij de angst dat hij zijn broer nooit terug zou kunnen vinden, kon vergeten. De angst dat hij echt dood was, zoals iedereen beweerde.

'Alfehr,' verbrak een stem van beneden de stilte. Het was een stem die klonk als het gerommel van de donder voor een bliksemflits. Het was de stem van een koning.

Alfie schrok en greep zich met beide handen vast aan de ladder. Koning Bohvar en koningin Amada stonden naast de ladder naar hem op te kijken. Van bovenaf waren hun gezichtsuitdrukkingen niet te lezen. Hoewel Alfie lang en slungelachtig was, was zijn vader breed gebouwd. Dez had veel meer op hem geleken. Alfie leek meer op zijn moeder, met wat verfijndere gelaatstrekken.

'*Ven acá.*' Haar stem trilde van emotie, maar Alfie kon niet opmaken of het woede was of opluchting.

'*Sí, moeder,*' riep Alfie naar beneden. Hij haalde diep adem en zei: '*Acortar.*' De ladder werd langzaam korter, totdat Alfie vlak boven de grond zweefde. Hij stapte eraf en draaide zich om naar zijn ouders. Zijn moeder kneep met haar handen in de geplooidde stof van haar paarse jurk. Haar donkere ogen waren opengesperd, alsof ze er niet zeker van was dat hij echt daar voor haar stond.

Hij hield zijn ogen neergeslagen, ontweek hun blik wat langer. 'Het spijt me dat ik er zo lang over heb gedaan om...'

Voordat Alfie zijn zin kon afmaken, deed de koningin een stap naar voren en omhelsde hem stevig. De koning sloeg zijn armen om

hen allebei heen met een tederheid die Alfie zelden had meegemaakt bij zijn vader. Geschrokken verstijfde Alfies rug.

‘Mijo,’ zei de koning met zachte stem.

Alfies ogen prikten. ‘Ik ben teruggekomen.’

Koningin Amada maakte zich los uit de omhelzing en legde met een tedere blik een hand op Alfies wang. ‘Nee, je bent thuisgekomen. We hebben je gemist.’

Schuldgevoel wrong zich een weg door Alfie heen. Hij was hier alleen vanwege die partij vanavond. Maar zij hadden op hem gewacht vanaf het moment dat hij was vertrokken. En nu keken ze naar hem met een blik vol vertrouwen die Alfie niet echt verdiende.

Maar het zou het waard zijn als er ook maar een minieme kans was dat wat hij vanavond bij de partij won hem zou helpen Dez te vinden.

‘Ik had niet zo lang weg mogen blijven,’ zei Alfie met verstikte stem.

‘Het is goed, jongen,’ zei de koning terwijl hij zich in de richting van vier pluchen stoelen begaf. Hij ging zitten, gebarend dat Alfie en zijn moeder dat ook moesten doen. ‘Iedereen rouwt op een andere manier. Het belangrijkste is dat je thuis bent.’

Toen Alfie weg was, was hij bang geweest dat Dez de lijm was geweest die zijn vader en hem bijeenhield. Dat wat er tussen hen bestond ineen zou storten tot niets meer dan familieplicht nu Dez er niet meer was. Maar hij had het mis gehad. De liefde die hij had gevoeld bij zijn vaders omhelzing was net zo echt als hij zich herinnerde en zoveel pijnlijker nu Dez er niet meer in deelde.

Nadat ze waren gaan zitten, wierp de koningin een smekende blik over Alfies schouder in de richting van de bibliotheekdeuren. ‘Toe, Luka. Wil je niet gedag komen zeggen?’

Alfie sprong op uit zijn stoel toen hij de naam van zijn neef en beste vriend hoorde. Ze waren samen opgegroeid in het paleis en noemden elkaar altijd broer. Zijn jeugd was doorspekt met herinneringen aan Luka, Dez en hemzelf, en het spoor van kattenkwaad dat

ze achterlieten in de paleisgangen. Hij had niet gemerkt dat Luka in de deuropening stond, maar nu was zijn aanwezigheid onmiskenbaar, hoewel ongewoon kil. Luka leunde tegen de deurpost, met een harde blik in zijn ogen en zijn armen over elkaar geslagen. Alfie kreeg pijn in zijn buik. Luka zien zonder glimlach op zijn gezicht gebeurde al zelden, maar hem zo boos zien voelde fout.

‘Alfie,’ zei Luka nors. Hij richtte zijn blik weer op de koningin. ‘Ik heb iets tegen hem gezegd. Mag ik nu gaan?’

De koningin strekte een hand naar hem uit. ‘Luka...’

Luka kneept zijn ogen samen. ‘Waarom zou ik hem welkom moeten heten als hij niet eens afscheid kon nemen?’

Alfie kromp ineen en deed een stap naar voren, maar Luka duwde zijn kin naar voren alsof hij hem waarschuwde niet dichterbij te komen.

De koning stond op, kneept Alfie in zijn schouder en keek hem streng aan, met de boodschap: laat het rusten.

‘Je mag gaan, Luka.’

‘Gracias,’ zei Luka. Alfie negerend knikte hij eerbiedig naar de koning en koningin, waarna hij zich snel omdraaide en uit de deuropening verdween.

Alfie deed nog een stap naar voren, van plan om hem te volgen, maar zijn vader hield hem tegen.

‘Geef hem tijd om af te koelen,’ zei de koning. ‘Hij had het heel moeilijk met je vertrek.’ Hij keek Alfie doordringend aan. ‘Dat is een situatie die je zelf moet oplossen, maar eerst moeten we praten.’

Toen zijn moeder instemmend knikte, ging Alfie weer zitten, met zijn blik nog op de deuropening gericht. Omdat hij had geweten dat Luka zou proberen hem tegen te houden, had Alfie voor de laffe oplossing gekozen en was hij zonder een woord te zeggen aan boord van zijn schip gegaan. Hij wist dat hij Luka’s woede verdiende, maar de pijn in zijn ogen had Alfie geraakt alsof hij een klap in zijn gezicht had gekregen.

De stem van de koning haalde Alfie uit zijn overpeinzingen. ‘Er is

zoveel te zeggen, zoveel dat we moeten doen om je voor te bereiden op de troon.'

Alfies nekharen gingen overeind staan. Dit was niet de eerste keer dat zijn ouders het hadden over hem voorbereiden op de troon. Dat was wat hem van huis weg, zijn schip op had gedreven. Maar elke keer dat ze hem noemden als vervanging voor Dez was het weer een nieuwe wond, rauw en stekend.

'We zijn Dezmin niet vergeten. Dat zullen we nooit doen.' De koningin wendde zich van Alfie af, haar stem haperde. Het deed Alfie pijn om te zien, maar toen keek ze hem weer aan met een felle blik. 'Maar ons volk heeft voorrang boven ons verdriet. Je hebt de tijd voor jezelf genomen, maar nu moet je je voorbereiden. Je bent de kroonprins, de eerste in lijn voor de troon. Dat moet je accepteren. Voor het belang van het koninkrijk, en ter ere van je broer, *entiendes?*'

Alfie klemde zijn kaken op elkaar, maar dwong zichzelf om te zeggen: 'Ik begrijp het.'

'We staan op het punt om geschiedenis te schrijven. Over maar een paar maanden zullen we voor het eerst in generaties onze grootste vijand ontmoeten en vrede sluiten,' zei de koning, en hij wees naar de plafondschildering. 'Een einde maken aan de onenigheid tussen Englass en Castallan en bondgenoten worden, zal bewijzen dat we zijn opgerezen uit de as van de slavernij in het verleden van dit koninkrijk en dat we een onbetwistbare wereldmacht zijn geworden. Maar door de dood van Dez,' vervolgde de koning met vochtige ogen, 'lijken we onstabiel, niet in staat om onze eigen mensen te beschermen. Het roept vragen op over onze politieke positie en over wat we te bieden hebben als bondgenoot. Dus we moeten jou voorbereiden en presenteren als een prins die er klaar voor is om koning te worden. Eerst voor Castallan en dan voor de wereld. Over twee dagen beginnen we daarmee met een diner voor de hoogste edelen van Castallan ter ere van jouw terugkeer. Het Equinox Festival is vandaag over vier dagen, en dan zullen we zoals

altijd een bal houden om dat te vieren. De perfecte gelegenheid om jezelf aan het hele koninkrijk te presenteren als toekomstige leider.’

Alfies hart kneep samen als een vuist bij de gedachte gepresenteerd te worden als Dez’ vervanger. Ook al was Dez echt dood, dan nog zou de wereld toch alleen maar kunnen lachen om een prins zonder toekomst die verantwoordelijk was voor de toekomst van een heel koninkrijk? Waarom zagen ze niet in dat hij dit niet kon doen?

‘Maar, vader,’ zei Alfie uiteindelijk, zijn handen wringend in zijn schoot. ‘Ik ben niet van gedachten veranderd. Ik denk nog steeds dat Dez in leven kan zijn. We weten niet zeker of...’

‘Alfehr!’ donderde zijn vader. Alfie duwde zijn rug recht tegen de leuning van zijn stoel. De koningin legde een hand op de schouder van haar man, en de koning haalde trillend adem. ‘Ik wil niet hebben dat je blijft vasthouden aan die fantasieën. Je kunt de waarheid en je verantwoordelijkheden niet blijven negeren vanwege een waanidee.’

‘Maar...’ begon Alfie weer, maar zijn vader legde hem met een blik het zwijgen op.

‘Degenen die betrokken waren bij de aanslag die Dez van ons heeft afgenomen, zijn gearresteerd en voor de rest van hun verachtelijke leven opgesloten in cellen in de Klokkentoren. De families van de drie leiders van de operatie, Marco Zelas, Alonso Marquez en Maria Villanueva, hebben allemaal een gelofte van trouw afgelegd en hun familielid dat zich tegen de kroon heeft gekeerd verstoten. We hebben alles geprobeerd. Er is geen weg meer over om te verkennen. *Por favor,*’ zei hij, met zo’n smekende stem dat het pijnlijk was om aan te horen. ‘Laat je broer rusten in vrede.’

Alfie hield zijn blik neergeslagen en klemde zijn kaken op elkaar om geen ruzie te gaan maken. Zijn vingers jeukten, wilden naar de fles tequila aan zijn heup grijpen om de beroering die in zijn binnenste brandde tot bedaren te brengen. Hij was de enige geweest die erbij was toen Dez werd meegenomen. Ze hadden zich in de Blauwe Kamer bevonden, een salon in de oostvleugel van het paleis, waar ze

bespraken hoe ze hun ouders het best konden vragen of ze samen met Luka een lange reis naar het buitenland mochten maken voor Dez' drieëntwintigste verjaardag, voordat al zijn tijd zou worden opgeslokt door het leren hoe hij een koning moest zijn.

Ze waren strategieën aan het doornemen toen opeens de deuren van de kamer openvlogen en er een meisje binnenkwam dat nauwelijks ouder leek dan Alfie. Ze heette Xiomara Santoro, had hij vernomen nadat hij zijn broer voor altijd was kwijtgeraakt. Een naam die Alfie nooit zou vergeten. Achter haar lagen twee wachters dood op de grond, het bloed gutste uit hun opengesneden kelen. Dez had Alfie achter zich geduwd, had hem tot het allerlaatst beschermd.

Binnen een ademteug had het meisje haar hand opgetild en haar vingers gespreid. De grond onder Dez was geopend tot een duister nis die zo volledig was dat het onnatuurlijk leek, onwerkelijk. Alfie had Dez in het gat zien vallen, zijn ogen vol angst, zijn handen naar Alfie uitgestrekt. Maar Alfie had een tel te laat naar beneden gereikt. Voordat hij achter Dez aan kon springen, was het gat gesloten. Tegen die tijd had een stel wachters het meisje tegen de grond gewerkt, terwijl Alfie op zijn knieën lag en elk magiewoord uitsprak dat hij kon bedenken om de vloer open te breken en die donkere leegte te vinden die het meisje had opgeroepen met haar onmenselijke propio. Maar het had niets uitgehaald. Tijdens het verhoor had het meisje de namen gegeven van degenen die haar hadden ingehuurd om de koninklijke familie te vermoorden. Zijn broer was weg omdat een groep edelen de troon zelf had willen overnemen. Het hele koninkrijk droeg het verdriet als een sluier. Het marktplein hing vol met schilderijen en spulletjes ter nagedachtenis aan de gestorven prins Dezmin. Edelen uit alle hoeken van het koninkrijk stonden in de rij om hun trouw aan de koninklijke familie te bewijzen, bang om naar de Klokkentoren gestuurd te worden om samen met degenen die schuldig waren bevonden aan verraad weg te kwijnen. Castallan was een rauwe, open wond geworden, die ineenkromp bij de minste aanraking en bij enig teken van gevaar in de vechthouding schoot.

Maar hij kon de hoop niet opgeven. Ergens diep vanbinnen wist hij dat Dez er nog was, wachtte totdat iemand hem vond.

‘Het spijt me,’ zei Alfie. De leugen smaakte bitter. ‘Ik zal het er niet meer over hebben.’

De koningin pakte Alfies hand in de hare en wierp een doordringende blik op de koning. ‘Je ziet er moe uit,’ zei ze. ‘Wil je eerst even uitrusten en hier morgen verder over praten?’

Met droge keel stond Alfie op uit de stoel. ‘SÍ, graag.’

‘Vergeet één ding niet, mijo,’ zei de koning voordat Alfie zich uit de voeten kon maken. ‘Mijn overgrootvader was de eerste vrije koning van Castallan. Straks word jij de vijfde. Je bent de kleinzoon van mannen die in ketenen leefden, mannen die geen toestemming hadden om de taal der magie te leren. Stel ze niet teleur.’

Alfies schaduw kronkelde nerveus aan zijn voeten. ‘Dat zal ik niet doen. Ik zal het goedmaken, dat beloof ik.’

Koningin Amada had nog steeds vochtige ogen, maar knikte vastberaden. ‘Dat weten we.’

En dat zou hij ook doen, maar niet op de manier waarop zijn ouders hoopten.

DE DIEF ZONDER EEN PESO

Finn was nooit een fan geweest van marionettentheater. De gedachte eraan alleen al deed haar schaduw trillen aan haar voeten.

Maar iets in het bruisende doolhof van het marktplein had haar naar deze opvoering getrokken. Met haar armen over elkaar stond ze achter de menigte kinderen toe te kijken. De show had alles wat ze zich herinnerde van de keren dat ze er als kind naar had gekeken: een in het zwart gehulde schurk met een lage, galmende stem; een prinses in een glitterjurk, met ellenlange wimpers langs haar veel te grote ogen geplakt; een dappere prins die zwoer haar te redden.

Zelfs als kind, nog voor alles wat er daarna was gebeurd, waren er rillingen van angst over haar rug gelopen bij het idee van draden die in gewrichten sneden, van geschilderde glimlachen en niet-knipperende ogen, van een grijnzende meester vlak achter het gordijn die alle macht in handen had. Ze had niets liever gewild dan naar het podium rennen om de draden los te hakken, zodat de poppen in elkaar zouden zakken en stil zouden liggen. Beter om helemaal niet te bewegen dan te bewegen op commando van iemand anders. Misschien had ze zelfs toen al een vooruitziende blik gehad en geweten wat haar te wachten stond, geweten dat er een meester vlak achter het gordijn op haar lag te loeren, wachtend tot hij haar met zijn draden aan de lijn kon leggen.

Mis je het niet, mijja, zei een stem in haar hoofd spinnend. *Mis je*

je vader niet? Je doet het niet zo goed zonder mij, hè? Misschien had je het beter toen je aangelijnd was...

Finn schudde de stem, die elke lettergreep in haar huid kerfde, uit haar hoofd. Ze kon zich niet laten meevoeren door herinneringen. Ignacio was niet hier om haar te misleiden met zijn woorden, net zo lang tot ze het verschil niet meer wist tussen zijn eisen en haar eigen gedachten. Hij was niet hier om haar op te dragen te luisteren, te gehoorzamen als een plichtsgetrouwe dochter, hem te bedanken dat hij haar onder zijn hoede had genomen toen ze niemand had. Haar leven was nu van haarzelf.

‘Ga opzij!’

Een jongen voor haar duwde een klein meisje opzij dat voor hem op haar tenen was gaan staan om de show te kunnen zien. Het meisje viel en haar knieën raakten de grond met een zielige bons. Maar ze huilde niet en stond weer op om de jongen terug te slaan, zoals Finn had verwacht. Nee, ze bleef even stil op de grond zitten, waarna ze uiteindelijk opstond en opzijschoof, uit het zicht van de jongen. Het meisje vouwde haar dunne armen om haar middel, alsof ze zichzelf kleiner probeerde te maken. Alsof ze zo vaak tegen de grond geslagen was dat ze dacht dat ze daar thuishoorde. Finn kende het gevoel maar al te goed.

Daar was ze ook nooit een fan van geweest.

Finn schoof tussen de kinderen door en ging op haar hurken voor de jongen zitten, zodat zijn zicht op de show werd geblokkeerd.

‘Wil je de show beter zien?’ siste ze hem toe met een glimlach. Hij deed zijn mond open om te protesteren, waarbij een kindergebit vol chocoladevlekken zichtbaar werd, maar Finn was te snel voor hem. Ze gleed met haar handen over haar gezicht en veranderde zichzelf in de schurk van de poppenkast: een monsterlijke man met een rode, dreigende mond die te groot was voor zijn gezicht en ogen zo zwart als roet.

‘Zo beter?’ vroeg ze met een schuin gehouden hoofd.

De jongen gaf een gesmoorde gil en rende weg. Toen hij zich

omdraaide, trok Finn de beurs met peso's uit de achterzak van zijn broek. Gewoonlijk stal ze niet van kinderen – zelfs zij had haar grenzen – maar gezien de vlekkeloze zolen van zijn schoenen en de scherpe snit van zijn kleding zouden zijn ouders hem zonder met hun ogen te knippen een nieuwe, gevulde beurs geven.

Finn haalde haar handen weer over haar gezicht en veranderde het terug. Het meisje met de geschaafde knieën staarde Finn met open mond aan. In tegenstelling tot de jongen had zij niet gegild toen ze de transformatie zag.

'Zo,' zei Finn tegen haar. 'Je bent dapperder dan je eruitziet, *muchacha*.'

Finn nam de versleten staat van de kleren van het meisje in zich op, haar dunne armen, het vuil onder haar nagels. Of misschien had dit meisje meer dan genoeg monsterlijke dingen gezien. Daar kon Finn in komen. Finn knipoorde naar haar, ging staan en legde haar handen op de smalle schouders van het meisje. Met een voorzichtig duwtje schoof ze het meisje naar de plek waar de jongen had gestaan.

'*Aquí*, vooraan in het midden, waar je hoort.'

Finn wilde weglopen, maar veranderde van gedachten. Hoewel haar lege maag protesteerde, pakte ze de hand van het meisje en liet de gestolen buidel munten erin vallen. 'Koop iets lekkers voor jezelf.'

Terwijl het meisje vol verbazing naar de beurs keek, deed Finn een stap achteruit en ging kuierend over het marktplein van de Borde op in de menigte.

De Pizca en de Golpe, de armste, buitenste ringen van de stad, waren poreus, de grens tussen de twee was willekeurig en stilzwijgend overeengekomen. De armen hadden tenslotte niet echt een onderscheid nodig tussen het ene niveau van ellende en het andere. De Borde was de derde van de vijf ringen van de stad: de brug tussen armoede en weelde. Mensen van alle klassen kwamen hierheen om hun peso's uit te geven. Van dreutelende edelvrouwen in lange, golvende rokken met brede riemen en felgekleurde zijden blouses

tot landarbeiders onder de modder in hun opgelapte broeken.

De ring erna, de Lazo, was de ring iets voorbij de Borde waar de edelen woonden. In de adobestenen muur zaten toegangspoorten, waarbij bewakers op wacht stonden om het schorriemorrie buiten te houden. Voorbij de Lazo was de laatste ring van de stad: de Corona. Achter de hoge muren slingerde het met gras bedekte paleisterrein alle kanten op. Een cocon van groen om het paleis van gekleurd glas waar de koninklijke familie hun luxueuze leventje leidde. Finn trok een gezicht bij de gedachte aan die verwende heersers met hun zijden parasols. Ze was veel liever hier in de Borde, waar alles gebeurde.

Finn liep verder, langs een kraampje met jurken en rokken in de kleuren van allerlei edelstenen. Ze zag een vrouw die een jurk over haar kleren aandeed. Toen ze een pirouette draaide, veranderde de jurk van bloedrood naar volblauw.

‘Voor die prijs krijg je drie kleuren, als je er meer wilt verdubbelt de prijs!’ zei de verkoper.

Met een grimas bekeek Finn de blije winkelende menigte die dicht om haar heen dreutelde, waardoor het moeilijker dan gewoonlijk was om over de markt te lopen. Het was vanavond een beetje te druk en te vrolijk, met de sfeer van een festival. Eerder had ze zelfs watermagiërs zien dansen door de straten, die linten van geverfd water door de lucht lieten zwieren als flitsen van gekleurde zijde. Er was iets aan de hand.

Toen ze een verkoper gratis bloemen zag uitdelen aan alle voorbijgangers, had ze er genoeg van om te raden wat er gaande was. Welke idioot gaf nou gratis weg wat je voor peso's kon verkopen?

‘Wat is er vanavond toch aan de hand? Waarom geef je dingen weg?’ vroeg ze, tot stilstand komend voor zijn kraam.

De oude man glimlachte alleen en duwde haar een witte maanbloesem in handen. Zodra de witte knop onder het doek dat boven zijn kraam gespannen was uit kwam, ging de bloem open om het maanlicht op te nemen.

‘Heb je het niet gehoord?’ vroeg hij met stralende ogen.

Finn keek steels naar de nutteloze bloem in haar hand, maar de man was zo enthousiast dat ze het wel uit haar hoofd liet om de bloem weg te gooien. ‘Nee. Blijkbaar niet.’

‘De prins!’ zei hij. ‘De prins is eindelijk terug!’

Finn snoof. ‘De dode prins?’

De ogen van de oude man vlogen open. Hij knipperde een paar keer voordat hij reageerde. ‘Nee...’

‘Dan is het toch niet zo’n interessant verhaal? Hou je bloemen en je gezondheid intact, oude man.’

Ze probeerde hem de bloem terug te geven, maar hij wimpelde haar met een glimlach af. Zijn humeur was irritant genoeg niet te temperen. Met de bloesem in haar hand draaide Finn zich abrupt om, en ze volgde de mensenmassa. Dat was het vervelende aan de hoofdstad. De mensen hier waren geobsedeerd door de koninklijke familie. Dat de prins was thuisgekomen, zou hun buik niet vullen en hun geen warme slaapplek bezorgen, maar de hele stad was in alle staten. Wat maakte het uit dat een of ander verwend jong was teruggekomen? Het was niet zo dat een prins het lang kon uithouden in de echte wereld. Natuurlijk zou hij terug komen rennen naar zijn mammië.

‘Stomme, *maldito* prins,’ vloekte Finn.

En was dit niet de prins zonder toekomst? Op de vijfde verjaardag van de prins was er niet de gebruikelijke verklaring uitgegaan met ‘De waarzegger heeft gesproken. Hij zal een uitstekende leider worden blablabla’-onzin zoals bij de andere leden van de koninklijke familie. De waarzegger had geen *maldito* ding gezien bij deze jongen. Dus als deze *pendejo’s* dachten dat er iets te vieren was aan deze prins, waren ze niet goed bij hun hoofd.

Terwijl ze verder liep over het marktplein begon haar maag steeds harder te knorren. De beurs met peso’s die ze aan het meisje had gegeven, zou haar zeker een maal of twee hebben opgeleverd.

‘Stil,’ zei ze tegen haar protesterende maag, alsof ze die kon sussen

door haar fout toe te geven. Het werd echter alleen maar erger. 'Ik weet het, het was stom van me.'

Maar ja, eigenlijk begon ze toch liever aan een klus op een lege maag. Dan was ze scherper. Ze had de laatste tijd veel te veel peso's uitgegeven. Maar zodra de diefstal vanavond geslaagd was en ze de goederen had verkocht, zou ze weer een maand of twee goed zitten.

Als ze slaagde.

Ze liet die zenuwachtige gedachten in de put in haar binnenste vallen waar ze haar angsten en zorgen bewaarde, alle dingen die ze zich niet kon veroorloven als ze in leven wilde blijven.

'Concentreer je,' mompelde ze tegen zichzelf. Je zorgen maken was iets voor mensen die hier niet zo goed in waren. Ze zou het vanavond voor elkaar krijgen, net zoals altijd.

Terwijl de twijfels door haar hoofd dwarrelden, liet ze zich afleiden door twee kinderen, vlammenwerpers, die vuurstromen uit hun mond bliezen en wedijverden wie het het langst kon volhouden. Na een tijdje boog de langste van de twee voorover, hijgend met zijn handen op zijn knieën, terwijl het zweet van zijn gezicht droop. Finn glimlachte onwillekeurig terwijl ze ruzieden over wie beter was. De jongen die verloren had, voerde aan dat hij de lunch had overgeslagen, dus dat hij daarom niet de energie had om echt een wedstrijd te doen.

Boven hen sloeg de dubbele klok in de toren, een weerklinkende herinnering voor ieder kind dat hij of zij inmiddels allang in bed had moeten liggen. Finn keek op naar het geweldige uurwerk, waarvan de wijzers tikkend de eindeloze opeenvolging aangaven van tijd die verloren was gegaan en tijd die gewonnen kon worden. De stenen toren bevatte twee klokken boven elkaar. De scharlakenrode klok gaf de tijd in uren en minuten aan, met glinsterend gouden wijzers. De klok met het blauwgetinte glas hield de beweging van de zon en de maan bij, met zilveren wijzers die steeds dichterbij de naderende equinox kwamen, waarop dag en nacht de tijd gelijk zouden delen, als een stel geliefden met hun toetje.

Het Equinox Festival was de populairste feestdag van het jaar. Finn kon niet wachten. Al sinds ze een kind was, had ze het wonder ervan een keer willen meemaken in de hoofdstad. Ze had verhalen gehoord over vuurwerk dat door de lucht vloog in de vorm van grote vogels die vlammeende vleugels uitspreidden, elke vonk gemanipuleerd door de beste vlammenwerpers uit het koninkrijk. Er zou muziek binnen de ringen klinken, bachata's en merengues waarbij je onmogelijk stil kon blijven staan. De bakkerijen zouden uitpuilen van alle gebakjes die ze ooit had willen proeven. Dat was de reden dat ze had besloten om de afgelopen maand in de stad te blijven in plaats van alleen maar even langs te komen, zoals ze gewoonlijk deed. Ze wilde het spektakel meemaken, voor deze ene keer.

Bovendien betekende het festival *fiësta's*, *fiësta's* betekenden tequila en tequila betekende dat er een heleboel mensen zouden rondlopen die je makkelijk kon rollen. Na de feestdag zouden ze de winter tegemoettreden met de kortere dagen en de langere, koudere nachten. Ze zou ervoor zorgen dat ze lang daarvoor op een schip zat op weg naar warmere oorden. Misschien de eilanden voor de oostkust? Daar was ze nooit eerder geweest. Ze had gehoord dat de paella daar te lekker was voor woorden en dat de zeevruchten zo vers waren dat als je in de gefrituurde inktvis beet je besproeid werd met inkt.

Daar gaf haar maag weer een luid protest bij. '*Cállate*,' mompelde ze, maar hij werd niet stil. Misschien had ze er fout aan gedaan om haar peso's uit te geven aan een kamer in een herberg in plaats van ze te bewaren voor eten.

Met een van honger nijpende maag liep Finn langs een stalletje waar een jongeman stokjes met *adobo*-gekruid varkensvlees grilde. Hij haalde diep adem en blies een regelmatige stroom vlammen uit zijn mond om het malse vlees knapperig te maken. Finns maag brulde. Haar lippen krulden tot een grijns.

Tja, het was altijd makkelijker om te improviseren bij het ver-

krijgen van een snelle maaltijd dan bij het vinden van een veilige plek om te slapen.

Finn ging vlak naast hem staan en stopte de maanbloesem in het zakje van zijn overhemd. Hij keek naar haar op en zijn bruine wangen werden rood.

‘Vanavond is speciaal. Je moet er op je best uitzien, vind je niet?’ Ze knipoogde.

‘O.’ Zijn mond vormde een perfecte cirkel. ‘D-Dank je.’ Hij keek omlaag naar de maanbloesem, die iets opzijviel, van hem af leunde, op zoek naar het maanlicht.

Toen hij weer opkeek, ontbraken er twee stokjes en was de dief nergens te bekennen.

3

DE VOS EN DE DRAAK

Terwijl het paleis en de mensen erin langzaam in slaap dommelden, stuitte Alfies schaduw opgewonden om zijn voeten als een hond die net uit bad komt.

Dat was het grote nadeel van propiomagie: je bewegende schaduw verraadde je gevoelens. Als Alfie ergens bang voor was, slofte zijn schaduw achter hem aan, zich verzettend en nukkend als een kind dat vroeg moet opstaan voor school. Als hij blij was, vloog zijn schaduw energiek om hem heen. Hij werd zelfs vaalgrijs wanneer Alfie ziek was. Vanavond, nu zijn schaduw over de grond golfde, dacht Alfie geen moment aan een goede nachtrust.

Hij stond op van de brede rand van zijn hemelbed en liep naar de ladekast. Hij opende de onderste la en tastte naar de hendel van het geheime vak. Daarin vond hij wat hij nodig had: een vossenmasker en een kleurrijke deurknop van gebrandschilderd glas.

Alfie deed het masker op en knoopte de zijden linten vast achter op zijn hoofd. Nu waren alleen zijn mond en kaak nog zichtbaar. Bij dit soort partijen moesten alle spelers gemaskerd zijn. Als het ging om kaartspellen met illegale goederen als prijs, was anonimiteit cruciaal.

Zeker voor een prins.

Toen hij op reis was en stad en land afzocht naar de magie om Dez te redden, had hij gehoord over partijen waar de inzet hoog

was, maar de winst nog hoger. Zonder aarzeling had hij de hoge entreprijs betaald en zich gemeld waar de zwarte uitnodigingen met goudbeleg hem heen stuurden. De partijen vonden plaats in verschillende steden en één keer zelfs op een ander continent. Maar Alfie miste er nooit een en hij voelde aan zijn water dat vanavond de belangrijkste partij zou zijn die hij ooit had gespeeld.

De prijs vanavond bestond niet uit zomaar illegale goederen. Het waren boeken over verboden magie die Alfie konden helpen om Dez te vinden, gezond en wel en klaar om de troon te bestijgen. Dez was nog ergens, dat wist hij gewoon. Dat zijn broer was opgeslokt door die griezelige duisternis wilde niet zeggen dat hij dood was. Alfie had alleen de juiste magie nodig om hem te vinden.

Vol hoop greep Alfie de leren tas van zijn bed en hing die aan zijn schouder over zijn donkerblauwe mantel. Er was geen tijd te verliezen. Rayan liet zelden spelers toe die te laat waren. Alfie liep naar de muur naast zijn bed en wierp de glazen deurknop ertegenaan. Hij ketste niet af en viel niet zoals je zou verwachten op de grond, maar hij tolde rond als een gevallen muntje, waarna hij tot stilstand kwam en het steen in drong.

Alfie deed een stap naar voren en pakte de deurknop in zijn handpalm. Hij liet zijn magie overgaan van het gewoonlijke koninklijke blauw naar helder oranje, de kleur die hem zou brengen waar hij heen moest. Hij hoefde alleen nog maar de knop om te draaien en het woord te zeggen.

Ieders propio was uniek. Sommigen hadden één enkele gave, terwijl anderen propio's hadden die mettertijd vertakten tot meerdere vaardigheden. Alfie had gehoord over een edelman uit Englass die wrijving kon manipuleren met zijn propio. Met een enkele blik kon hij de grond onder je voeten zo glad als ijs maken; en zo kon hij zichzelf frictieloos maken en binnen de kortste keren kilometers afleggen. Een meisje dat hij had leren kennen in Uppskala kon licht verbuigen zoals ze wilde en een kamer net zo makkelijk onderdompelen in duisternis als vullen met licht. De vaardigheden die Alfie

van zijn propio kreeg, hadden allemaal te maken met de kleur van magie. Alfie kon magie in al zijn kleurschakeringen zien, de kleur van zijn eigen magie veranderen om zich aan elke tint aan te passen, en zijn talent gebruiken om paden van kleur te maken waarover hij zich kon bewegen binnen het netwerk van magie dat om hem heen bestond.

Alfie draaide zijn deurknop één keer naar links. ‘*Voy,*’ zei hij.

De muur gaf toegang tot een veelkleurige tunnel die Alfie dankzij zijn propio kon zien: het netwerk dat de wereld bijeenhield. Van jongs af aan was hem geleerd dat magie de fundering was van deze wereld, de schakel die mensen verbond met elkaar en met het land waarop ze leefden. Dankzij zijn propio kon Alfie die magieschakel gebruiken om zich van de ene plek naar de andere te verplaatsen.

Toen hij voor het eerst had ontdekt dat hij dat kon, was de uitgestrektheid van het netwerk van magie om hem heen verbijsterend, en hij voelde zich verloren als een rubberbootje op een oneindige oceaan. Hij moest er meer grip op krijgen, het toegankelijker maken. Zo was hij op het idee gekomen om een deurknop te gebruiken als middel om zijn propio te concentreren en om zijn talent te zien als het openen van deuren in de enorme oppervlakte van magie die om hem heen gonsde van het leven. Hij kon het ook zonder de deurknop, maar dat voelde minder veilig, alsof je jezelf van een steile trap stortte terwijl je ook gewoon kon lopen, met je hand op de leuning.

Hij stapte de magie in en liet zich door de stroom wegvoeren van zijn slaapkamer en van zijn erfgoed.

Toen Alfie de wereld weer in liep, kwam hij een muur uit tussen twee statige haciënda’s in de tweede ring van de stad, de Lazo. De straten hier waren geplaveid met keien en de haciënda’s waren imposant en hadden rijke, levendige kleuren met gebrandschilderde ramen. Alfie trok de kap van zijn mantel verder over zijn gemaskerde gezicht en liep de straat af naar Rayans haciënda. Aangekomen bij de donkere houten deur, hoog en indrukwekkend, aarzelde hij. In

gedachten zag hij de afkeurende gezichten van zijn ouders en het masker voelde opeens ongemakkelijk strak aan. Wat voor koning zou hij zijn als hij 's nachts op zoek ging naar dingen waar hij niet mee geassocieerd zou moeten worden?

Hij voelde zich bekneeld tussen de zorgen van zijn ouders en de hoop op de terugkeer van zijn broer. De druk was van beide kanten groot genoeg om een steen tot een diamant te persen. Hij wist niet hoelang hij het nog kon volhouden.

Dit wordt mijn laatste poging, dacht hij. Als ik vanavond niet vind wat ik nodig heb, geef ik deze zoektocht naar Dez op en ga ik me concentreren op koning worden. Voor eens en altijd.

Hij slikte. De onontkoombaarheid van het ultimatum gaf hem een gevoel van controle, maakte een einde aan het getouwtrek binnen in hem. Maar het idee van koning worden stak nog steeds. Hij duwde die gedachte weg. Hij hoefde geen koning te worden, want hij zou deze partij winnen en krijgen wat hij nodig had om Dez te vinden. Alfie pakte de klopper en liet hem hard op de deur vallen.

Een gespierde bediende deed open en vulde de deuropening met zijn brede gestalte. 'Je bent laat. Señor Rayan houdt er niet van als mensen te laat komen.' Hij wilde de deur weer dichtdoen.

Alfie stak snel zijn voet in de opening. Zijn schaduw schoot paniekerig om de deur heen, totdat Alfie hem tot rust liet komen door zijn hielen stevig tegen de grond te duwen. Met een geërgerde blik op Alfie deed de bediende de deur weer wat verder open.

'Wacht even, alsjeblieft.' Alfie haalde een handvol gouden peso's uit zijn tas. 'Señor Rayan houdt niet van mensen die te laat zijn, maar ik ben meer geïnteresseerd in waar jij van houdt, entientes?'

Er verscheen een oprechte glimlach op het gezicht van de man. 'Heb je een uitnodiging?'

Alfie gaf hem de peso's en sprak de woorden die hem toegang gaven tot de zoveelste gevaarlijke partij. 'Een vos wacht niet op een uitnodiging, hij wacht op een opening.'

De man ging opzij en Alfie stapte weer een nacht vol gelazer in.

De vrouw die door Finn werd gevolgd door de Lazo was duidelijk laat.

Laat was goed. Laat betekende dat ze zich concentreerde op het zich haasten en niet omhoogkeek en Finn soepel van dak naar dak zag springen om haar bij te houden. De haciënda's hier waren statig en groots en hadden lichtglooiende daken, perfect om van de een naar de ander te huppen. Elk landhuis was bijna zes man hoog, maar de jaren dat ze was ingevallen voor de acrobaten in de circussen waar ze had gewerkt, hadden haar verlost van hoogtevrees. Als ze daar al ooit last van had gehad.

De warme wind floot door haar krullen terwijl ze van dak naar dak hupte, en het neerkomen van haar voeten en het geritsel van haar tas tegen haar zij waren de enige geluiden in de nacht. De met keien geplaveide straten waren verlaten en de kleurrijke haciënda's waren stil, hun bewoners in slaap.

Zelfs de naam van deze ring van de stad zorgde ervoor dat ze met haar ogen rolde. De Lazo, oftewel het strikje. Iets ragfijns en schattigs wat je een jong katje omdeed. De naam paste erbij, met zijn sierlijk gebouwde haciënda's, onderhouden tuinen en borrelende fontein. Er hing een stille rust in de Lazo waar Finn de kriebels van kreeg. Een rust die mensen zich konden veroorloven die rijk geboren waren en nog rijker zouden sterven. Finn was liever in de Pizca en de Golpe. Goed, het was daar smeriger, drukker, en je kon er elk moment gerold worden, maar daar zou het op dit tijdstip nog steeds een levendige bedoening zijn.

Op dit moment zouden straatartiesten lome bachata's spelen op hun gitaren en zouden verkopers van etenswaren kommen *pernil*, bonen en rijst aan de man brengen, en zoete bananen. Haar maag knorde bij de gedachte, maar Finn dwong zichzelf om geconcentreerd te blijven op de taak die voor haar lag. Ze moest de plaats van deze vrouw innemen bij de partij, de spullen te pakken krijgen en ze doorverkopen. Dan zou ze geld hebben voor een volle maag en een vervoersbewijs voor het volgende schip dat hier wegvoer, naar haar volgende avontuur.

Toen Finn een maand geleden was aangekomen, had ze het op zich genomen om de geheimen van San Cristóbal te leren, de louche onderwereld die haar naar diefstallen zou leiden die een goede prijs opleverden. En het waren altijd edelvrouwen die dat soort kennis hadden. Na dagen rondneuzen in de Lazo was Finn nauwelijks verbaasd toen ze hoorde over een partij waarbij je illegale goederen kon winnen.

De door Finn gevolgde vrouw dook een smal steegje tussen twee haciënda's in, de perfecte plek om overvallen te worden. Finn hurkte neer op de rand van het dak en haar schaduw wervelde opgewonden om haar voeten toen ze naar beneden keek. Een straal maanlicht scheen op het ding dat de vrouw uit haar tas haalde: een rood drakenmasker, het benodigde accessoire voor de partij. Finn grijnsde. Precies wat ze zocht.

Finn hief haar hand en maakte een snelle beweging, alsof ze een knoop straktrok. Trossen steen uit de muur van de haciënda vouwden zich om de enkels en polsen van de vrouw, en hielden haar vast op haar plaats. De vrouw liet haar tas en masker vallen. Voordat ze een kik kon geven, maakte Finn weer een zwaibeweging en liet een tros steen om haar mond wikkelen, waardoor ze met haar hoofd tegen de muur werd getrokken.

Finn floot zachtjes van boven. De vrouw sloeg haar ogen op. Met één hand zwaaide Finn naar haar, terwijl ze met de andere het inmiddels lege, gestolen vleesstokje gebruikte als tandenstoker.

‘Niet weggaan,’ zei ze, haar lippen tot een grijns gekruld. ‘Ik kom zo bij je.’

De vrouw worstelde tegen haar boeien toen Finn het stokje over haar schouder gooide en ontspannen langs de zijkant van de haciënda naar beneden klom. Zodra ze de muur aanraakte, vormde het gesteente hand- en voetgrepen zodat ze houvast had. Als kind had ze gewenst dat ze een watermagiër was, omdat ze dol was op zwemmen, maar het was wel superhandig om een steenhouwer te zijn wanneer je langs haciënda's moest klauteren. Ze liet zichzelf

in een hurkhouding op de grond tussen de twee haciënda's vallen, haar hand tegen de stenen ondergrond om in evenwicht te blijven.

'Ik weet wat je denkt.' Ze raapte de tas van de doodsbange vrouw op. 'Je denkt: wat heb ik gedaan om dit te verdienen?' Finn doorzocht de tas en stak de peso's die ze vond in haar zak. 'Ik ben hier om je te verzekeren dat je, voor zover ik weet, niets hebt gedaan om dit te verdienen. Je bent vast een heilige. Je bent alleen op de verkeerde plek op het verkeerde moment, dat is alles.' Finn liet de tas weer vallen en raapte vervolgens het drakenmasker op. 'En je hebt toevallig iets wat ik wil.'

De vrouw kneep haar ogen samen.

Finn bestudeerde het masker. Het was rood, met scheefstaande ogen die met wit omringd waren. 'En ook nog in mijn lievelingskleur.' Ze gleed met haar vingers over de opgebolde vlakken. 'Heb ik even mazzel.'

Finn hield het masker voor haar gezicht en zag dat haar mond en kaak zichtbaar bleven. 'Dan moet ik denk ik mijn gezicht maar aanpassen aan dat van jou, en voor de zekerheid mijn lichaam ook, denk je niet?'

De vrouw staaarde Finn alleen maar verward aan. Net als de meeste Castallanen had ze een bruine huid, donkere ogen en zware wenkbrauwen. Haar lippen waren vol en ze had een beetje een haviksneus.

Finn hield het masker vast tussen haar knieën en haalde een eenvoudige handspiegel uit haar eigen tas. 'Dit is waarschijnlijk het interessantst wat je vanavond gaat zien, dus let goed op.'

Finn staaarde naar haar spiegelbeeld en keek nog één keer naar haar huidige gezicht met de amberkleurige huid, ronde, volle wangen en scherpe kin, omringd door een schouderlange krans van krullen. Het was een gezicht dat ze een paar dagen geleden gedachteloos had opgezet en ze was blij om ervan af te zijn.

Finn hief haar vrije hand naar haar gezicht en kneedde het als klei, terwijl de vrouw met opengesperde ogen toekeek. Magie was

een masker dat Finn al zo vaak over haar hoofd had getrokken dat ze bijna was vergeten hoe haar eigen gezicht eruitzag. Maar dat was precies wat ze wilde.

En vanavond was er een nieuwe identiteit om te stelen en een prijs die een fiks bedrag zou opleveren als ze het goed speelde. Letterlijk.

Met haar vingertoppen vervormde ze haar neus, de bolle brug in een hoek veranderend. Ze wreef met een vinger over haar wenkbrauwen en zag ze voller worden bij de aanraking. Ze haalde haar duim over haar kin en maakte hem puntiger. Finn wreef in haar ogen alsof ze slaperig was. Toen ze haar hand liet vallen, waren haar ogen groter en donkerder dan daarvoor. Ze haalde haar hand over haar krullen en voelde ze gladder worden tot steile lokken die voorbij haar schouders vielen. Dit werk ging langzamer dan toen ze de verwende jongen bij het marionettentheater bang had gemaakt. Dit moest precies zijn.

Toen haar gezicht klaar was, was het tijd om haar lichaam te veranderen en ook aan te passen aan dat van de vrouw. Om het springen van dak naar dak makkelijker te maken had Finn haar lichaam langer gemaakt, met lange, lenige ledematen, maar deze vrouw had meer haar natuurlijke lichaamsbouw. Dus kromp Finn terug tot haar natuurlijke lengte, massa verdelend zodat haar heupen, dijen en borst weer voller werden.

Toen Finn in de spiegel keek, zag ze geen verschil tussen zichzelf en de vrouw voor haar.

De vrouw staarde haar geschokt aan. Ze was zelfs opgehouden met wurmen. Toen schoot haar blik naar de grond, waar Finns schaduw om haar voeten kronkelde.

‘Sí,’ beantwoordde Finn de onuitgesproken vraag. ‘Het is mijn propio.’

Sinds ze acht was kon Finn haar uiterlijk veranderen. Het was een nuttige gave voor iedereen, zeker voor een dief, en het was handig geweest toen ze als wees op straat was beland.

‘Nu zou ik je kunnen doden,’ zei Finn tegen de vrouw. Ze haalde een dolk uit haar tas en begon haar nagels schoon te maken met de punt. De vrouw ging sneller ademhalen, haar neusvleugels trilden.

‘Maar ik zie niet waarom dat nodig zou zijn.’ Finn haalde haar schouders op. ‘Je zit hier vast en tegen de ochtend zal een van de aardige families in deze buurt je wel helpen. Maar besef iets goed.’ Finn boog zich zo dicht naar de vrouw toe dat hun inmiddels identieke neuzen elkaar bijna raakten. ‘Als je vrijkomt en besluit moeilijk te gaan doen, zal ik elke misdaad die ik vanaf nu pleeg, plegen met jouw gezicht op. Het zal geen pretje zijn om de politie te moeten uitleggen dat jij het niet hebt gedaan, maar dat een of ander meisje dat haar gezicht kan veranderen de boosdoener is. Het zal niet lang duren voordat de rode capes je niet meer geloven. Knipper twee keer met je ogen als je het begrijpt.’

De vrouw knipperde twee keer.

‘Goed dan.’ Finn deed het masker op en knoopte de zijden linten vast achter haar hoofd. Normaal gesproken maakte ze voor een klus een schets in haar dagboek van het nieuwe gezicht dat ze zich had aangemeten, om alle gezichten die ze had opgehad en de misdaden die erbij hoorden bij te houden. Maar vanavond was ze laat. Dat moest ze een andere keer maar doen. Finn pakte een zakdoek uit haar tas en een klein flesje met blauwe vloeistof dat was afgesloten met een kurk. Ze doordrenkte de zakdoek met het slaapdrankje. De vrouw begon te wurmen en gedempt te smeken. Finn klikte met haar tong. ‘*Cálmate.*’

Ze hield de zakdoek over de neus van de vrouw. De ogen van de vrouw gleden dicht en ze viel in slaap.

Toen dat achter de rug was, kuierde Finn de steeg uit. Ze jogde het laatste stuk naar de haciënda waar de partij werd gehouden. In tegenstelling tot de andere haciënda’s in deze saaië straat brandden de lampen hierbinnen fel en er scheen gekleurd licht naar buiten door de gebrandschilderde ramen.

Terwijl Finn dichterbij kwam, zag ze een man bij de deur ruzie-

maken met een bediende. Het ene moment probeerde de bediende de deur in het gezicht van de man dicht te gooien, het volgende ging hij met een beleefde glimlach opzij. Toen de deur weer dichtging, rende Finn erheen en zette haar voet ertussen. Geërgerd deed de bediende open.

‘Je bent...’

‘Laat. Ik weet het. En die andere man ook,’ zei ze, zijn blik vasthoudend.

Het duurde even, maar toen zuchtte hij. ‘Goed dan,’ zei hij gelaten. ‘Heb je een uitnodiging?’

Finn keek naar hem op en zei de woorden die ze de vrouw al enkele weken had horen zeggen. ‘Een draak weet niets van uitnodigingen. Ze strijkt neer waar ze wil.’

Hij ging opzij en Finn liep naar binnen, grijnzend alsof dit al haar hele leven haar eigen gezicht was.